

[Øllgaard]

vil der endda kunne spares adskillige økonomiske ressourcer ved en sådan omlægning.

Det har aldrig været venstres ønske at få udvidet undervisningspligten fra de 7 til de 9 år, men nu har vi den udvidelse, og så er vi selvfølgelig indstillet på at leve med denne udvidelse. Til gengæld finder vi, at der er grund til at forbedre gældende dispensationsmuligheder og tilbud om helt eller delvis at gå ud af det normale folkeskoleforløb på et tidligere tidspunkt end det gængse.

Vi er også åbne for en ændring, som kunne gå i retning af at forhøje det obligatoriske timetal, således at eleverne skal vælge 1 eller 2 af tilbuds- eller valgfagene. Vi er i det hele taget åbne for justeringer, som de allerede indhøstede erfaringer måtte tilsige. Vi ser f.eks. også med betydelig skepsis på den hastige udvikling mod flere og flere udelte klasser.

Vi har løbende haft kritiske bemærkninger til væsentlige dele af administrationen af folkeskoleloven, og det vil vi nok have et stykke tid endnu, og det kan der så løbende blive diskussioner om. Jeg vil ikke gå ind på sådanne kritiske bemærkninger her, men understrege, at hele administrationen af loven naturligvis er en overordentlig vigtig side af sagen.

Afslutningsvis vil jeg sige, at folkeskolen som sådan de fleste steder arbejder godt og stabilt, hvad vi bestemt ikke bør glemme at få nævnt, men at der andre steder er problemer og adskillige steder store problemer, som vi på nuanceret vis naturligvis må hjælpe hinanden med at søge at få klaret.

Heldigvis har vi jo ved siden af folkeskolen de frie skoler, friskoler og efterskoler, der bl.a. ved miljøskift kan klare nogle problemer, som åbenbart ikke rigtig lader sig klare i folkeskolen. Der er al mulig grund til, at disse skoletyper fortsat supplerer hinanden, og grund til, at der gensidigt drages nytte af hinandens erfaringer fra folkeskolen til de frie skoler og tilbage igen, specielt hvad angår hele formen samt indholdet af og holdningen til selve begreberne undervisning og uddannelse.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Som det er pointeret, handler denne debat jo om ændringer. Det er jo sådan, at når industrien udvikler en teknisk nyskabelse, va-

rer det 2-3 år, før der sker den ændring, at det stort set er hvermands eje, men når der udvikles en ny pædagogik, tager det omkring 70 år, før den slår igennem. Nogle mener, det er helt rimeligt, fordi man ikke skal eksperimentere med børn, mens man bare kan afprøve døde ting som teknik. Man kunne selvfølgelig fundere over, om det er teknikken eller pædagogikken, der gennem de sidste 70 år har ændret vilkårene for menneskene mest.

Der er flere grunde til, at teknikken vinder hurtigere udbredelse end pædagogikken. Når der udvikles en ny teknik, gør industrien sig store anstrengelser for at markedsføre den, og der sættes øgede ressourcer ind for at give den succes. Når man derimod inden for folkeskolen opdager nye metoder, bliver det højst til, at man kan få en dispensationsordning. Man kan få lov at lave et forsøg, men man skal love, at det ikke koster ret meget.

De ændringer, der er kommet i folkeskolen, har ikke været særlig målrettede. De er ikke kommet på grund af forskning og udvikling. De er kommet mere eller mindre tilfældigt og som små elementer.

Folkeskolen har ikke ændret sig alverden, selv om mange synes, at den er helt anderledes, end da de gik i skole. En af de større ændringer er nok indførelsen af matematik på begyndertrinnene. Den ændring er imidlertid heller ikke sket efter pædagogiske overvejelser, men er opstået, fordi et kommercielt forlag fandt ud af, at det kunne markedsføres. Bagefter skulle man tilpasse undervisningen efter bøgerne – sådan foregår det nemlig som regel – og så laver man vejledningen om, og så kommer der rigtig gang i salget af de nye lærebøger.

Men ellers bygger folkeskolen på de stærke faggrupper og på en opbygning, der stammer fra universiteterne. Universiteternes behov afspejles i gymnasiet, og gymnasiets behov afspejles i folkeskolen. Derfor er det stort set de samme fag og de samme fagområder, der undervises i, bare på forskelligt niveau; men der er ikke noget, der tyder på, at det er en ideel løsning.

Der må altså tilstræbes en planlægning, der ikke er så afhængig af faggrupper og forlag, men som bygger på forskning og udvikling af praksis, og mange er da også enige om, i hvilken retning ændringerne skal gå. LOs pjece »Krav til uddannelserne«, SiDs